

مجید و مقر

دین دپیره

یکی از بزرگترین انگلیزه‌هایی که جهش بشردا بسوی دانش و فرهنگ یاری و رهبری فرمود اختراع خط بود . از پرتواین اختراع بود که آدمی توانست از تاریکی نادانی بدرآید و بفراختنای علم و ادب گام نهد . در حقیقت خط کلیدی بود بر گنجینه دانائی و توانائی ، آنگونه گنجینه‌ای که سرمایه از جهان نهان گرد و گوته گونه گهرهای گراناییه بعالی عیان ارزانی دارد . این کلید ارزنده جسان و درجه زمان بدست آدمی افتاد ، رازش همچنان نهان مانده است . در کشف این عما چه بسیار گمانها زده‌اند ولی هنوز از حقیقت دور مانده‌اند . چهارصد سال است که دانشمندان جهان بر کشف این مهم فرهنگی همت گمارده‌اند و جستجوها کرده‌اند و کوششها نموده‌اند و گمانها زده‌اند ولی هنوز کتاب نشده‌اند که پرده‌ای ابهام و ابهام از چهره‌ای این عروس زیبا بردارند . مثلاً آنچه دائمًا معارف بریتانیا در شماره‌های پیشین خود در این باره گفته نه تنها از عما چیزی نکاسته بلکه ابهام بر ابهام افزوده است ، چنین می‌گوید :

« چون نمی‌توانیم از روی تاریخ و حتی تخیلات خود ، اصل الفبا را تعیین کنیم ، باید

بموجب مدارک صحیح علمای یهود، نسبت آنرا بآدم بدھیم و یا اینکه بگوئیم این اختراع از اختراعات بشنیست والفقا از آسمان نازل شده است !

« هلمونت » محقق هلندی که در قرن هفدهم میلادی کاوش‌های درباره‌ی الفبا نموده و کتابی به لاتین بنام « الفبای طبیعی » نوشته، با این نتیجه رسیده که الفقا از پیش‌آمده واژروی مقاطع دهان آدمی ساخته شده است.

تولیو Tullio محقق دیگری اظهار عقیده میکند که الفبا در نتیجه اثر صدا در کوش و حرکت دست پیدا شده است. دیگر دانشمندان دگر گونه گمانها زده‌اند، کنجکاوی در پیدایش الفبا از حوصله این مقاله بیرون است و خود یک مبحث جداگانه و آموزنده‌ایست که سزاوار است در موقع مناسب مشروح آزان گفتگو میان آید. بحث ما اکنون در باره خط « دین دبیره » است که چکیدای اندیشه‌ی ڈرف بین ایرانی است.

دین دبیره نام خطی است که بازمانده‌ی اوستا بدان خط بما رسیده است.

اوستا نام کتاب مقدس آشور داشت سپتمبر است.

زردشت پیامبر پاکنهاد ایرانی است که برای نخستین بار در جهان دینداری، آئین ارجمند یکتا پرستی را بجهان زیرین بارگیران آورد و پرچم « آندیشه نیک، گفتار نیک، کردار نیک » را بر پیشنه ایران برآفرانست و علیه دیوروغ و نادرستی بمبارزه پرداخت. آئین زردشت از جهان میتوی و عالم معنوی دم میزند و بدینسان بالاترین اندرزهای اخلاقی را می‌آورند و راه و روش خوبی‌خوبی را یاد می‌بندند و از روز استاخیز معنوی سخن بمیان می‌آورند و امتشاپنداز را که عبارت از سیر مراحل هفتگانه تطور و تکامل است، راهنمای نیکو کاران میدان تا بدان وسیله از « چینه و ت » (پل داوری) بگذرند و بسرمنزل « سنتامینو » فرود آینند.

گاتاها گفته‌های گهرباری است که زردشت گفته و در رشا هوواری است که این پیامبر پاکنهاد سفته و بر تارک جهان دین و داش فرو هشته است. زردشت همه مردم را بکار و کوش دعوت می‌کند و برای همه جهانیان آرامش و شادمانی خواستار است چنان‌که در « های » ۲۸ بند (۱) می‌فرماید: « اینک در نماز دستها را بلند کرده شادمانی خواستارم در کارها برای همه، ای گوهر نخستین، ای مزدای خوبی‌خوبی افزایی پاک. اندیشه‌ی نیک و خرد (خواستارم) که آرامش بخشم جهان روان را ». در نتیجه همه را بصلح و صفا و مهر و وفا می‌خواند و از جنگ و خونریزی بیزار است و پنهان از خونریزی را خواستار است.

در « های » ۹ تیکه ۹ می‌فرماید:

« می‌ستایم نیک مزدا پرستی را که دور کننده جنگ است، بر زمین گذار نده اسلحه است و سازگاری ویگانگی دهنده است ».

در دنباله همان سخنان، کارهای خوب و سودمند و یسنديده را بهترین راه پرسش و ونزویکی بدرگاه داداریکتا میداند و می‌گویند:

« همه کارهای نیک را به اهورامزدا پیشکش می‌کنم. این است ستایش دین مزدا پرستی را ». درین دبیره که نگاه دارنده این‌گونه گوهن‌های گرانیه است بکی از خطهای هفتگانه‌ای است که در ایران باستان معمول و متداول بوده است. با رابطه مستقیمی که نگارش با داشت داشته و بمناسبت کسرشی که نیاکان ما بفرهنگ خود بخشودند، از جهان نبوغ و عیقریت روش‌های

گوناگون نگارش را پدیدار ساختند که هر کدام بجای خود گماردن و بکارویژه‌ای کاربستند، این خطهای هفتگانه از این قراراند:

۱- هام دبیره: خط عمومی بوده و آنرا با بیست و هشت شیوه مینوشتند و در زمان آذرخور که حمزه اصفهانی از او نقل کرده است نام بسیاری از آن شیوه‌ها فراموش شده بود و آنچه بیاد مانده اینهاست:

داد دبیره: برای احکام دادگستری

شهرآمار دبیره: برای حسابهای شهر

گنج آمار دبیره: برای حسابهای خزانه

کده آمار دبیره: برای حسابهای کشور

آخر آمار دبیره: برای حسابهای اصطبلات

آتشان آمار دبیره: برای حسابهای آتش مقدس

روانکان آمار دبیره: برای حسابهای اوقاف

۲- گشته دبیره: این خط بیست و هشت حرف داشته و با آن پیمانها و فرمانها را مینوشتند و روی دینار و درهم و انگشت نقش میکردند.

۳- نیم گشته دبیره: این خط نیز دارای بیست و هشت حرف بوده و با آن طب و فلسفه را مینوشتند.

۴- فروردۀ دبیره: این خط دارای ۳۳ حرف بوده و منشورهای پادشاهی را با آن مینوشتند و ظاهراً این همان دبیره‌ایست که عبدالله ابن ملقع آنرا «كتاب الرسائل» ترجمه کرده است.

۵- راز دبیره: این خط برای نوشتن رازهای پادشاهان بوده و چهل حرف داشته.

۶- دین دبیره: این خط بی‌نظیر دارای ۶۰ حرف است و برای نوشتن و قرائت سرودهای دینی بکار میرفه است.

۷- ویسپ دبیره: معنی ویسپ دبیره خط‌کلی و جامع همه خطوط است. با این خط زبان رومی و قبطی و بربری و هندی و چینی و نبطی و عربی و هر اشاره و هر صدائی حتی شرش آب را مینوشتند. بروایت مسعودی این خط ۱۶۰ حرف و بروایت ابن نديم ۳۶۵ حرف داشته است. از این قرار معلوم میشود برای نوشتن صدایهای لغتها امم مختلف ۱۶۰ حرف و برای نوشتن صدایهای غیر انسانی و اشارات ۲۰۵ حرف از حروف ویسپ دبیره بکار میرفته است^(۱).

از این مختصّ بخوبی میتوان دریافت که دامنه نگارش در ایران باستان تا چه حد گسترش داشته و سازمانهای اداری چقدر توسعه بوده و امور دفتری و دبیری و اداری چقدر دقیق و واقعی و علمی بوده است.

دین دبیره بشرحی که در بالا گذشت ویژه‌ی نگارش ستایشها و نیایشها و رازها و سرودها و آوازهای دینی بوده آنهم هر کدام با آنکها و نوایهای ویژه‌ی خود. این خط بگواهی خط شناسان جامعترین و کاملترین خطی است که تاکنون در فرهنگ بشری بر شته تحریر در آمده است. دین دبیره آنکه خط‌بی‌نظیری است که نه تنها رائرات صحیح را آسان و درست نشان میدهد بلکه جالب توجه آنکه طرز تلفظ کلمات و آهنگ سرودها و نوای زمزمه هارا هم در حین قرائت یاد میدهد، یا بعبارت دیگر «نوت آهنگ» ضمن حروف این خط مندرج و مندرج است مانند نوت موسیقی.

ایرانیان از زمان باستان پاییزند دین و آداب و رسوم دینی بوده‌اند: نماز و نیازخود را با آهنگ و زمزمه که آنرا (واج) میگفتند میسر و دند، صحیح تلفظ کردن واژه‌ها و با آهنگ

۱- نقل از کتاب خط و فرهنگ، نوشته: بهروز.

خواندن سردها از واجبات دین بشاره میرفه است .

بهمن مناسب علم صداشناسی در ایران باستان مورد پژوهش فراوان قرار گرفت و آنقدر پژوهش یافت تا بکامل رسید . شاید ایرانی و هندی نخستین مردمی باشند که علم صداشناسی را از دور زمان اینقدر مورد توجه و عنایت قراردادند و بکمال رسانیدند و بکار بستند .

از هین علم صدا شناسی است که بالاخره علم «تجوید» در فرنگ اسلامی پدید می آید و آن مقام ارجمند را احراز می کند و کتابهای بسیاری درباره آن مینویسد : علم تجوید در ایران و هند از یانزده سده پیش از میلاد متداول بوده ، هر چند نوشته های ایرانی در این فن شریف در فتنه اسکندر و عرب و مغول از میان رفت ولی خوشبختانه هنوز نوشته های هندیان بزبان سنسکرت که هم ریشه بای باز بان است باستان محفوظ مانده و گواه گویای این حقیقت است .

«تجوید» : در لغت «خوب کردن است» و در اصطلاح ادا کردن هر حرف را از مخر جی که مخصوص اوست باصفاتی که مخصوص آن با آن حرف تا ممتاز شوند حروف متقاربه که نزدیک اند با هم در مخرج و حروف متبعانه که متحدد در مخرج و متغیر ند در صفت .

«ملحوظه : کلمه تجوید که در عربی از اصل جاد است بهیچ صورت و صیغه ای در قرآن بکار نرفته و معنی لنوفی آن با معنی اصطلاحی آن هیچ گونه ربطی ندارد . حقیقت اینست که کلمه ای جاد عرب «گات» میباشد یعنی خواندن با آنگ «خواننده گات راهم فرجاد نامند .

«اولين علمي که به تقلید عادات مذهبی قدیم بعربی تن جمه شده علم تجوید است ولی چون تجوید از علوم ویژه مذهبی و در ایران منحصر به یک دسته مخصوص بوده، مسلمانان جز معلومات سطحی از آن چیز دیگر نتوانسته اند کسب کنند زیرا اگر با اصول این علم کاملاً آشنا شوند میتوانستند خط تجوید داشته باشند و مجبور نشوند برای قرائت هر کلمه ای شرح جدا گانه ای در کتابهای مفصل خود بنویسند .

«از قرایی که نوشته اند در زمان حجاج بن یوسف در عراف اختلافات خونین میانه مسلمانان در قرائت آیات قرآن بیدا شد . برای جلوگیری از اختلافات ، حجاج از کتابهای این ائم خود استمداد چست و در همین موقع است که حروف معجم کوفری که بعد از آن اشاره خواهد شد از خطوط قدیم ایرانی اقباس گردید .»

«از ترتیب تجویدی آیات و عصر یکه در آن قراء سبعه نشو و نما کردن و مدارک تاریخی دیگر ظاهر است که علم تجوید در حدود هشتاد هجری در میانه مسلمانان رواج گرفته است .»

«خلاصه مسلمانان ایران با سوابقی که از کتب دینی باستانی داشتند در تقسیم و تنظیم آنگی آیات و نقل و تعریب اصطلاحات خدمت شایانی انجام دادند و کلمات : ای - سوره - جزو ... که همه کلمات دخیل میباشند و بسیاری از اصطلاحات و آثار دیگر ، تقلید از گذشته را میرساند . تجوید یکی از ساخت ترین علوم عملی است و اگر کسی سن مقتضی و استعداد موسیقی نداشته باشد هیچ وقت موقب بفرانگی آن نمیشود . برای نشان دادن سختی این علم عبارت ذیل از کتابهای تجوید نقل میشود :

«بدانکه لحن برد قسم است : لحن جلی و لحن خفی - لحن جلی آنست که در کلمه یا در اعراض آن تغیری واقع شود جنانکه همه کس را معلوم باشد . لحن خفی آنست که حرف از مخرج خود ادانشود مگر کسی را که فرانگ فته باشد این فن را از استاد ماهر و مدت مديدة تعیب کشیده و در ادادی اشمام و اتفاقات و تحقیق و تسهیل و ادغام و اخفا و اخلاق و اشتباع کوشیده ، مخارج و صفات حروف را دانسته ، و محافظت حدود آن کرده باشد» (۱)

علم تجوید آنچنان دقیق و علمی است که سازندگان آن حتماً با تصریح گلو وزبان ولب وبا طبیعت و موسیقی آشناشند زیرا در مخارج حروف، گلو، سق، زبان کوچک و بزرگ، دهان، دندان، لب و خشوم بکار می‌برند. پس بهترین و ساده‌ترین و طبیعی‌ترین و علمی‌ترین خط آن خطی است که در تهیه و تنظیم حروف آن رعایت مقاطع و مخارج شده باشد. بعلم ثانی این سیتا رساله نسبت میدهدند در «مخارج الحروف» یا «اسباب حدوث الحروف» که دارای شش فصل است بدین شرح:

فصل اول- سبب پیداشدن صدا فصل دوم- سبب پیدا شدن حروف

فصل سوم- تصریح گلو و زبان فصل چهارم- سبب‌های جزوی برای حرف حرف از حروف عرب

فصل پنجم- در حروفی که شبیه باین حروف است و در لغت عرب نیست

فصل ششم- در اینکه این حروف از جهه حرکاتی غیر از نقطه شنبده می‌شود.

با اینهمه اهمیتی که این علم را ساخت اروپائیان تایلر اواخر بدان آشناشند و از آن گفتوگویی می‌یابند در این فردیکی است که به راز صداشناصی بی‌پرده‌اند و در تحت عنوان فوتیکس Phonetics از آن بحث می‌کنند. در عین حال با توجه به نکات یاد شده در بالا البای لائق که تایامروز اروپائیان بدان مباحث می‌کنند و تنبهوان دو آتشه مابدون مطالعه آنرا مناسب‌ترین الفبای برای ما میدانند و بخط دین دبیره ناقص و نارسان است. نشان دادن ناقص خط لاتین و ایات بر قریب دین دبیره ازیخت امروز مابایرون است.

دین دبیره آنچنان دقیق است که ۱۷ جزئی است

حتی در ترتیب دادن حروف آن رعایت نکات

فنی و طبیعی و علمی، شده است هملاً چون اساساً در تلفظ حروف، گلو و سق و زبان و دندان ولب و خشوم بکار می‌برند و بهمان ترتیب حروف آغاز و انجام می‌یابد با این معنی که با «همزه» آغاز و با «و» پایان می‌پزد.

ترتیب طبیعی و علمی خط که باید با مخارج حروف مطابقت داشته باشد و از گلولتا ل است از این قرار است:

طبیعی بودن ترتیب حروف بالا از شکل زیر بخوبی هویتا می‌گردد.

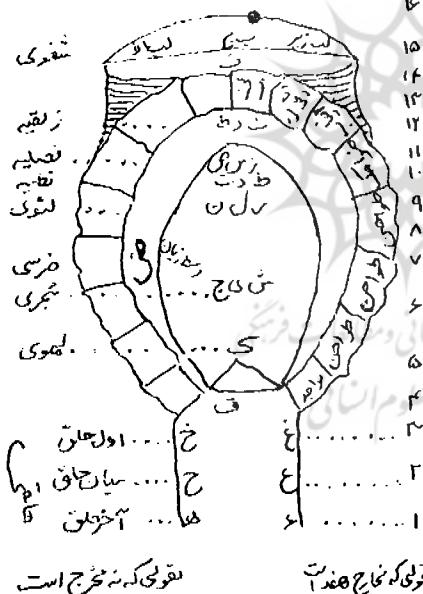
«همزه، الف، ه، ع، ح، غ، خ، ق، ک، ض، ج، ش، ی، ل، ر، ن، ط، د، ت، ص، ز، س، ظ، ذ، ث، ب، م، و» (۱)

این ترتیب طبیعی تاقرن چهارم هجری معمول و متداول بوده کما اینکه در فرهنگها می‌شوند که تا آن‌مان مینوشند.

همین ترتیب را رعایت می‌کرند بعد از روی تعریفات جاهلانه این ترتیب علمی را بهم زندند و ترتیب ناموزون ایشی را جانشین آن ساختند.

با عنایار دیرزیستی و برتری فرهنگ ایران بر عرب در آغاز تعلمس این دو فرهنگ با هم،

طبعاً فرهنگ عرب زیر تأثیر مستقیم تا بش فرهنگ ایران قرار گرفت و از این رهگذر بهره‌فرآوان برداشت. بی‌گمان از زمان خلافت عمرتا فرمانفرمائی حجاج بن یوسف که تا سال هشتاد هجری ادامه

نقوی که نخاج هفت است

نقوی که نخاج هفت است

داشت روش اداری و محاسباتی و دبیری فرمانروایان عرب بفارسی بود. اساساً از زادان فرخ که رئیس دیوان محاسبات کوچک بود گرفته تا عبدالله ابن متفق و ابومسلم خراسانی و برمکیان و نوبختیان و دیگر مردان علم و ادب و سیاست و کیاست ایرانی، نسبت بخلفای عرب و گسترش قلمرو فرهنگی و سیاسی و دینی عرب خدمات ارزش‌های اکردنده ای کردند ولی نه تنها آنچنان‌گه شاید و باید مورد قدرشناصی قرار نگرفتند بلکه با بیدادگری با آنها رفتار کردنده و بسیاری از آنها را از دم شمشیر استم گذراندند. البته این بی‌وقایتها و غداریها و ستمگریها جنبه‌ی سیاسی و نژادی و خود خواهی داشت، نه دینی و مذهبی؛ پس از کشته شدن زادان فرخ بود که دست بدامن یک دانشمند ایرانی دیگر شدند بنام صالح سیستانی تا دفاتر را از فارسی بعربی برگرداند و این کاردشواریها می‌دربرداشت زیرا تا آن زمان در زبان عرب توشن کسور و اضافات و علامات متداول نبود. صالح سیستانی بود که آهارا بیاراست و در طبق اخلاص گذاشت و تقدیسم فرمانروایان عرب داشت. مردان اش فرزند برومند زادان خان مقتول از جهت عرق ملیت و تبعص نژادی و برای نگهداری و پایداری فرهنگ ایرانی، صالح سیستانی را دعوت کرد که درازای صد هزار دینار از کاربرانداختن بنیاد زبان فارسی دست برداد و لی صالح سرخستی و رزید و نبیدن فت. از آن زمان است که نفوذ ادبی فارسی در قلمرو حکومت عربی بظاهر روبرو باش می‌رود، معهداً نفوذ معنوی و هنری و علمی و ادبی و فلسفی ایرانی در تمام شئون خلافت اموی و عباسی بویژه در زمان هارون و مامون سیر تکاملی خود را همچنان می‌بینیماید تا با وح اعلای خود میرسد. در این دوره است که بیشتر مردان بزرگ‌یه لشکری و کشوری و علمی و ادبی حکومت عربی، دانشمندان و سیاستمداران و جنگ آوران ایرانی تشکیل میدادند.

اساساً خود خط کوفی از خط‌های دبیر مسچشم‌گرفته است. شکل زیر این حقیقت را نشان میدهد.

درج روزگاری خط دین دبیره

کوئی اوستا	کوئی اوستا	کوئی اوستا	کوئی اوستا
ا نا ل	ا نا ل	ا نا ل	ا نا ل
ه ه ه	ه ه ه	ه ه ه	ه ه ه
ح ح ح	ح ح ح	ح ح ح	ح ح ح
ك ك ك	ك ك ك	ك ك ك	ك ك ك
ف ف ف	ف ف ف	ف ف ف	ف ف ف
س س س	س س س	س س س	س س س
ر ر ر	ر ر ر	ر ر ر	ر ر ر
م م م	م م م	م م م	م م م
و و و	و و و	و و و	و و و
ه ه ه	ه ه ه	ه ه ه	ه ه ه

متاته حروف کوئی با اوستا (ارزوی کشته لاجه)

۱۱

پیدایش یافت پدرستی معلوم نیست.

در این پاره نیز گمانهای گون زده‌اند و میان این گمانها صدها سال اختلاف

است. مثلاً مسعودی دین دبیره رامنسوب بخود زردشت‌میداند و در کتاب «التتبیه

والاشراف» که در حدود ۳۴۵ هجری تألیف یافته می‌گوید:

«زردشت کتاب اوستای معروف

خود را آورد و عدد سوره‌های آن بیست و یک بود هر سوره‌ای در دویست ورق

و عدد حروف و اصواتش شصت حرف

وصوت و هر حرف و صوتی شکل جداگانه‌ای داشت و از آن‌ها حروفی تکرار و حروفی اسقاط می‌شوند زیرا که مخصوص زبان اوستا نیست. این خط را زردشت احداث کرده و مجوس آنرا دین دبیره گویند.

«زردشت خط دیگری احداث کرده مجوس آنرا گسب دبیره یعنی خط کلی می‌گویند و با این خط لغات اهم دیگر و صدای ای حیوانات و طیور و غیره را مینویسند. عدد حروف و

اصوات این فقط ۱۶۰ حرف و صوت است و هر حرف و صوتی صورتی جداگانه دارد. در خطوط

آنرا رومی می‌گویند بیست و چهار حرف دارد و در آن «ح، خ، ع، ه، ذ، ض، و، و، و، و»

بیایش آنرا به ۳۵۰۰ سال پیش میرسانند، این کهنه‌گی تابدانجا یائین می‌اید که دیگر محققان گمان

برده‌اند دین دبیره پس از سقوط شاهنشاهی ساسانیان بوجود آمده است یعنی در دوره‌ی اسلامی

ذیرا با شکست ایران و تاراج رفتن گنجینه‌های مادی و معنوی ایران، اوستا و سایر کتابهای دینی و فلسفی و علمی و ادبی و تاریخی و هنری ایران از میان رفت و دینداران بودند که ناچار شدند کتاب مقدس دینی خود را سینه بسینه حفظ کنند سپس خط دین دبیره را آراستند تا محفوظات خود را بدینسان بنگارند و یاددار نگاه دارند، بعارت دیگر دین دبیره را مرحله تکامل خط پهلوی میدانند.

اساساً انواع خطوط بر چندین گونه است: از قبیل خطوط رسمی و نقشی و علامتی و حرفی قراردادی ابتشی و ملفوظی طبیعی علمی. از همه مهمتر همان خطوط طبیعی است. البته بهترین خط آن خطی است که بیروی از طبیعت کند یعنی شکل حروف بارعايت مقاطع و مخارج گلولوس و زبان و دندان و خیشوم ولبیکره یذیرد.

این فن شریف که در ایران باستان باوج اعلای ترقی، و تکامل رسید پس از سیری شدن روزگار شاهنشاهی ساسانیان چنانکه شاید و باید توجهی باشند و نمی‌شود (۱) بلکه بسته فراموش شده است. در این اواخر که رازشکفت انگیز برتری این خط را در باقیه اند اینکه اندک توجهی بدان می‌شود یعنی از میان دو میلیون واندیاد آشاموزان و دانشجویان امن و زه، تنها تنی چند انگشت شمار در دوره‌ی دکترای ادبیات بین دبیره و اوستا رو می‌آورند و آنها فرامیگیرند. شاید آنهم نه برای برتری ارزش‌هایی که دین دبیره و فروع تابندگی که اوستا را راست بلکه برای اینکه برگی بنام گواهینامه بدم آورند و عنوانی ربايند تا نربان پیشرفت خودسازند.

گاه آن فرادرسیده که از گران خواب خود ناشناسی بدرآئیم و میراث گرانبهائی که مارا از نیاکان بازمانده آویزه گوش هوش کنیم و از ارزش‌های معنوی آنها بهره ببریم.

مجله مهر بین مهم همت میگمارد؛ نخست خط دین دبیره را میشناساند سپس ازادره‌ای ارزش‌های نهفته‌های در گفته‌های دینداران ایران باستان و دیگر بیام آوران یاد می‌کنند، باشد که تابش اینگونه داشهای آسمانی در جانها جای گزیند تا آنین راستی و درستی و پاکی و تابناکی استوارتر گردد و تمدنی درخشش‌دهد تریده آیدو از رنجها بکاهد و در گنجهای مینتوی بشکاید. بی گمان برای رهبری و دستگیری جهانیان از زمان باستان یا میران دستورهای فروزان از بارگاه بزدان آورده‌اند. هر یک از این پیامبران یا کنheads باقضای زمان و مکان گوهرهایی از بهترین گفته‌ها گفته و بر جای گذاشته و گذشته‌اند. بر ماست که این گوهرهای گرانبهای را گرد آوریم و در اورنگ فرنگی بشری بر نشانیم و بر تارک افسخار اشرف مخلوقات جای دهیم. تابش همچودانشی که برایه بینش باشد، زرفاای آسمانهار اراد و شون خواهد ساخت.

مجله مهر از هر باغی گلی میچیند و از هر کانی گوهری میگیرد و از هر دینی دستوری بر میگزیند بیویزه از تعالیم عالیه دین مبنی محمدی و درطبق اخلاق مینهد و به پیشگاه پویندگان راه حق و جویندگان سعادت مطلق باشد ادب تقدیم میدارد.

یک نکته بیش نیست غم عشق وین عجب از هر زبان که میشنوم نامکر است

۱- میتوان گفت از زمان تاراج رفتن گنجینه فرنگ ایران باستان تا پامرز، آقای بهروز نخستین دانشمند ایرانی است که همت بدهین مهم گمارده است. روش ابداعی ایشان آنچنان سهل و آسان و طبیعی و علمی است که کودکان دو سه ساله را راقیت را در چند روز بخوبی یاد میدهد، حتی توفیق یافته که لالها را نیز بادیده‌د. اساساً آقای بهروز در امر آموخت و پرورش روشی آورده که ویژه خودا وست و معتقد است که اگر این روش همگان گردد گر گونگی در کار آموخت و پرورش جهان پدید آید. همو گوید که در نتیجه دشواریهای الفباء کنوی است که دو سوم مردم جهان بیساد مانده اند و این روش میتواند در برانداختن بیسادی کمک مؤثری باشد. در این باره باز گفتوگو میکنیم.